

ANNIE Huisman-Vos & ANNEMIEK Morgans-Huisman

Van de appel die niet ver van de boom valt

Kinderen van bekende kynologen treden in de voetsporen van hun ouders. Hoe gaan de oude en jonge generatie met elkaar om? Leren ze van elkaar? Hebben ze dezelfde kijk op honden? Denken ze ook hetzelfde over alle veranderingen in de kynologie? ONZE HOND zoekt dat uit...

NIEUWE LEVENSFASE

Annie Huisman-Vos en Annemiek Morgans-Huisman zijn het voorbeeld van een moeder en een dochter die zich weliswaar met hetzelfde ras bezighouden, maar voor het overige elk een eigen richting zijn uitgegaan.

Op mijn uitnodiging om mee te werken aan deze 'Van de appel...' zegt Annemiek wat aarzelend 'ja'.

Ik proef in haar stem gereserveerdheid en dat heeft onder andere te maken met de hoge leeftijd en de gezondheid van haar moeder (87). Zelf staat ze op het punt om een nieuwe levensfase in te gaan, die van een 'gepensioneerd kynologe'. Ze is 65 jaar en heeft kort geleden afscheid genomen van haar werk als buitendienst medewerkster bij de Raad van Beheer. Fokkers in midden-

Nederland én iedereen die ook maar iets te maken heeft met Dalmatische Honden moeten haar kennen.

Ik ontmoet Annie en Annemiek voor het eerst als het hondenpension van Annemiëks ouders in Wijk bij Duurstede het verzamelpunt is voor mijn eerste Crufts reis, in 1975. Ik ben dan 32, Annemiek 25 en de beste kynologische jaren van ons leven moeten nog komen.

Net als Annemiek was ook Annie altijd erg actief in de kynologische wereld met naast fokken en showen ook veel bestuurlijke functies.

'Porky', niet mooi maar wel heel bijzonder. Ze heeft Annie Huisman-Vos en Annemiek Morgans-Huisman de liefde voor het ras bijgebracht.

LUCHTALARM

Moeder Annie Vos (1927) wordt in Ugchelen (bij Apeldoorn) geboren. Annie: *'In een diervriendelijk gezin met konijnen, kippen, katten en altijd wel een zielige hond die mijn vader mee naar huis bracht, meestal Duitse Herders. Ik was 12 toen de oorlog uitbrak en woonde aan de rand van Apeldoorn. Toen was er één hond, een type Duitse Herder, die bij luchtalarm eerder in de kelder zat dan wij. In 1949 trouwde ik met Wim Huisman en in 1950 werd Annemiek geboren.'* In 1952 komt er 'een zielige Boxer' en als ze hem na vier jaar dood in zijn mandje vinden, komt er opnieuw een Boxer. Annie: *'Mijn man kwam uit een wasserijfamilie, maar rond 1970 besloten we de wasserij te verkopen en ontstond het idee om een dierenpension te beginnen.'*

Als de zoon van een collega een nestje met zijn Dalmatische Hond mag fokken, in 1966, gaan de Huismannen naar de pups kijken. Helaas, ze zijn besmet met jonge hondenschurft. Een teefje komt geregeld naar Annie toe en zij zegt: *'Geef haar maar aan*

mij mee, dan probeer ik haar beter te maken.' Om een lang verhaal kort te maken: dag en nacht voeden, steeds naar de dierenarts, in bed nemen met een kruikje en insmeren met uiercrème. Vanwege de korsten op haar huid, groeien de oren van het pupje uit tot een soort kurkentrekkers. Annie: *'We noemden haar Porky, mochten haar 13 jaar houden en dat was het begin van de Dalmatische Honden.'* De Huismannen worden lid van de Nederlandse Club voor Dalmatische Honden en gaan met Porky naar de clubmatch. Annie: *'Wat waren we trots, want het is toch prachtig als je zo'n zielig hoopje tot een 'Goed' brengt.'*

Ze krijgen steeds meer interesse in de hondenwereld en als ze in Wijk bij Duurstede een mooie plek vinden, laten ze daar het hondenpension bouwen, dat ze twintig jaar met veel plezier runnen. Als in 1992 vader Huisman 73 jaar is, wordt het pension verkocht en verhuizen ze naar Cuijk, waar hun jongste dochter woont. Na het overlijden van Wim woont Annie daar nog steeds, zelfstandig in een bejaardenwoning.

ZELF EEN HOND KOPEN

Haar middelbare schooljaren brengt Annemiek door in Apeldoorn en daarna volgt ze in het VU ziekenhuis in Amsterdam de opleiding tot verpleegkundige. Zo'n twintig jaar werkt ze daarna in het ziekenhuis in Apeldoorn en na wat administratieve banen begint ze in 1998 als buitendienst medewerker bij de Raad van Beheer. Net voordat dit interview wordt gehouden, zwaait ze af als fulltime chipper.

'Niet mooi, maar wel heel bijzonder', zegt Annemiek over Porky. *'Uiteindelijk werd ze ook heel belangrijk, want ze heeft ons de liefde voor het ras bijgebracht. Eind jaren zestig ging ik voor het eerst naar shows en toen viel het kwartje echt op zijn plek.'*

Ze weet dat moment nog heel goed: *'s Morgens vroeg, zo uit de nachtdienst de trein in op weg naar de show, waar mijn ouders al met de honden waren. Mijn eerste stappen: zelf een hond kopen; dat was Starlong Gito (1973), gefokt door Jorge Fatauros.'* Gito woont dan bij haar ouders, omdat ze zelf op kamers woont, maar ze

Crufts 1976. Annie Huisman en Noel Hunton-Morgans. Haar dochter Annemiek en zijn zoon Rhys zouden in het eind van dat jaar in het huwelijk treden. (Foto: Marinus Nijhoff).

Annie Huisman-Vos met Kamp. 'Dalati Pedrys' de BIS op de Kampioenschapclubmatch van de rasvereniging in 1971. Rechts staat de keurmeester: Mrs Dorothy Hunton-Morgans, Annemieks schoonmoeder.

is zoveel mogelijk bij hem. Dan al wordt Annemiek actief in diverse commissies van de rasvereniging.

ZELDZAAM GETALENTEERD

Als ze terugdenkt aan die jaren is het eerste dat bij Annemiek opkomt haar fascinatie voor die prachtige Dalmatische Honden in Engeland. 'En het gevoel dat wij, als we vooruit wilden, ook die kant uit moesten.' Op haar vrije dagen gaat ze altijd naar huis, naar de honden. Annemiek: 'Ik had er een donkere kamer en fotografeerde veelvuldig op shows en bij fokkers thuis. Meters mappen vol zelf ontwikkelde foto's waren het resultaat. En in die periode werden ook de eerste contacten met fokkers 'overzee' gelegd.'

De wens ontstaat om echt mooie Dalmatische Honden te hebben en de Huismannen komen in contact met de Dalati kennel in Wales; Dalati Pedrys komt naar Nederland en een jaar later wordt Dalati Dodi opgehaald. Zo maken ze kennis met Dodo en Noel Hunton-Morgans, een zeldzaam getalenteerd echtpaar waar het om het fokken van rashonden

gaat. Niet alleen van Dalmaten, maar ook van Welsh Springer Spaniels en Engelse Springer Spaniels.

'OP EIGEN BENEN'

Ik ben nieuwsgierig naar de rolverdeling als blijkt dat Annemiek haar moeders hobby deelt en actief meewerkt bij het tentoonstellen van de honden. Annie stelt zich wat terughoudend op. 'Natuurlijk is het leuk als een van je kinderen van het zelfde ras houdt', zegt ze, 'maar we lieten elkaar wel vrij in keuzes.' Twee vrouwen, elk met een sterk karakter, kunnen elkaar in de weg gaan lopen, toch? 'Het fokken was mijn afdeling', zegt Annie, 'showen deden we samen.' Uit eigen ervaring weet ik dat bij het showen van honden bijna altijd de wens ontstaat om inspraak te hebben in de combinaties die worden gemaakt. Annemiek verwoordt dat zo: 'We deden in het begin veel samen. Er viel veel te ontdekken en dat hebben we ook volop gedaan. Maar naarmate er meer kennis kwam en daardoor ook eigen ideeën, ontstond de behoefte om op eigen benen te staan en eigen keuzes te kunnen maken.'

En dan zegt Annemiek iets dat tekenend is voor haar geduld en zorgvuldigheid als het gaat om de ontwikkeling van haar eigen identiteit en eigen verantwoordelijkheid: 'Met fokken heb ik willen wachten tot ik de boel echt goed voor elkaar had. Dat was toen Rhys en ik in Nijkerk gingen wonen. Het eerste eigen nest fokten we in 1981 met Aneirwen van Huis Dalmatho, onder de kennelnaam 'van Huis Dalmatho'. Want vanaf 1980 stond ik ingeschreven als mede-rechthebbende van deze kennelnaam.'

Aneirwen is een kleindochter van Dalati Dodi, die uiteindelijk de stammoeder van zowel 'van Huis Dalmatho' als van 'Gwynmor' – de latere kennelnaam van Annemiek en Rhys samen – is geworden.

GOEDE BEVLEKKING

'In de fokkerij', zegt Annie, 'gingen we onze eigen wegen. Ik ben langer georiënteerd gebleven op de Engelse lijnen, terwijl Annemiek in het begin van de jaren negentig belangstelling kreeg voor de Scandinavische lijnen. Het eerste teefje dat Annemiek importeerde uit Noorwegen was een echte boerentrien. Ik vond haar niet mooi. Ze miste de elegantie die de Engelse lijnen soms te veel hadden. Ze bleek wel van waarde in de fokkerij. De kruising met de Engelse lijnen gaf juist meer body en minder elegantie. In mijn laatste actieve jaren als fokker heb ik nog graag gebruik gemaakt van deze lijnen.'

Een 'tussendoortje' bij de Huismannen zijn de drie Welsh Springer Spaniels, die in de jaren zeventig, ook uit de Dalati kennel, worden geïmporteerd. Dat zijn onder andere de reuen Dalati Iago en Dalati Aled, die met respectievelijk 48 en 36 nakomelingen een mooie bijdrage aan dit ras hebben geleverd.

'Doordat ik ernstig ziek werd zijn we gestopt met dit ras', vervolgt Annie.

Annie Huisman-Vos met Kamp. 'Dalati Dodi' en diens dochter Kamp. 'Dalati Dido' op de tentoonstelling in Zutphen, 1973. Moeder en dochter winnen de koppelklas. (Fotograaf onbekend).

'Het was gewoon teveel, twee rassen naast elkaar, maar we vonden het een enorm leuk ras.'

De meest essentiële punten van een Dalmaat zijn voor Annie *'... naast karakter en gezondheid, een mooi sterk lichaam en zo mogelijk een goede bevlekking. Dat is altijd mijn doel geweest en daar heb ik mijn best voor gedaan.'* Behalve honden uit de Dalati kennel, importeert Annie ook honden uit de Olbero kennel, waaronder Olbero Orange Prince en twee nakomelingen van Arnoudt van Huis Dalmatho uit de Plum Pudding

kennel van Oleg en Ludmilla Fintora uit Slowakije. Honden die opvallend succesvol zijn in hun tijd. Bekende kampioenen in eigen huis zijn Ezrha Eva, Alexander, Olivia en Edo van Huis Dalmatho; zomaar een paar namen van zelfgefokte honden, die Annie noemt. *'Nooit inteelt, een klein beetje lijnteelt en verder outcrosses.'*

GEARRANGEERD

Halverwege de jaren zeventig woont Annemiek, samen met Gito, in een caravan, De Koffer genaamd, op het terrein van de Speldermark kennel

(Welsh Springer Spaniels) in Beekbergen. Na de Amsterdamse jaren wil ze *'even helemaal niets'*. Vanuit Beekbergen krijgt ze een baan als verpleegkundige in Apeldoorn.

Annemiek: *'Ons gezamenlijke Crufts tripje in 1975 was een reis met een speciale betekenis, want daar kwam ik Rhys weer tegen. Hij was door zijn moeder naar Crufts gestuurd in de hoop dat we elkaar weer zouden ontmoeten. We hadden elkaar al in 1970 leren kennen, vlak nadat mijn ouders de eerste Dalati Dalmatische Honden hadden geïmporteerd. Rhys kon als student wel*

Annie Huisman-Vos met 'Helle', de nieuwste aanwinst in de 'Gynmor' fokkerij.

wat extra geld gebruiken en kwam op 18-jarige leeftijd naar Nederland voor vakantiewerk in de wasserij.'

Een gearrangeerde herkansing dus, maar niet met een vervolg in Wales. Annemiek: *'Het was de bedoeling in Wales te blijven en ik had zelfs al een baan gevonden in het ziekenhuis in Carmarthen. Na zorgvuldig onderzoek bleek dat een toekomst in Nederland voor jonge mensen aanmerkelijk meer perspectief bood.'*

Ze blijven in Nederland, een besluit dat door Rhys' ouders, die hun enige zoon zien vertrekken, moeilijk zo niet onmogelijk te verteren is.

KLEURRIJKE MENSEN

Rhys Morgans is vanuit 'het verre Wales' bepaald geen schrijver, maar op een mooie dag in 1975 staat hij zomaar ineens voor de deur van Annemiëks flat in Apeldoorn. Zijn hele hebben en houden ingepakt in een oude Kever. Hij is gebleven, tot op de dag van vandaag. In de jaren daarna is er genoeg te doen. Rhys moet Nederlands leren en het

lukt hem om een voorlopige baan te vinden in de melkfabriek in Nijkerk. Ook moet hij aan de slag om zijn onderwijsaktes in Nederland erkend te krijgen. Dat lukt en hij vindt een baan als leraar op een agrarische school, eerst in Kesteren en daarna in Barneveld. Eind 1976 trouwen Annemiek en Rhys: *'We deelden natuurlijk onze interesse in de honden en besloten om het bij één ras te houden, de Dalmatische Hond.'*

In 1991 gaan ze samen verder onder de nieuwe kennelnaam 'Gwynmor'. 'Gwyn' staat in het Welsh voor 'wit' en 'mor' voor de achternaam 'Morgans'. Ook in hun werkzaamheden vinden ze elkaar: *'We zijn in 1998 bij de Raad van Beheer begonnen en dat kwam precies op het goede moment op ons pad. We waren toe aan een nieuwe uitdaging en het is natuurlijk prachtig dat, wanneer je zo in de hondenwereld leeft, je hier ook je werk mag vinden. Geen dag met tegenzin de weg op! De kynologie kent kleurrijke mensen en er was altijd van alles te beleven onderweg. Ik heb het een voorrecht gevonden*

van zo nabij te kunnen beleven wat zich in de keuken van de Nederlandse hondenfokkerij afspeelt.'

HONDENTRIPS

De kynologie kent Rhys Morgans behalve als buitendienst medewerker van de Raad van Beheer vooral van zijn werkzaamheden bij Pedigree. Annemiek: *'Wat het exposeren betreft, kende het meer ongemak als gemak. Tijdens shows was Rhys dagen van huis, dus dat betekende afzonderlijk van elkaar reizen en altijd extra oppas regelen. Vanwege zijn werkzaamheden was Rhys ook beperkt in het voortbrengen van de honden, waardoor ik dat meer en meer moest overnemen.'*

Zestien jaar wonen ze in Nijkerk en die periode kan in het kort worden samengevat als: *werken – honden – schipperen met de tijd.* Naast hun banen is iedere minuut voor de honden en alles wat daar mee te maken heeft. Annemiek: *'Shows, bestuursfunctie rasvereniging en vooral veel fokkers bezoeken om de pups te bekijken. We hebben met onze*

De reden dat Annemiek kiest voor de Dalmatische Hond is '... omdat ik van een kale hond houd. Die heeft niets te verbergen. Alles zie je en dan is harmonie zo essentieel.' Ned. en Int. Kamp. 'Olbero Orange Prince' (Imp. Engeland), W. '91, Clubwinner '95 en '96, en topreu in België 1992.

Ch. 'Spotnik's Special Selection' – Selwyn – heeft wereldwijd meer kampioenen (34) dan nesten voortgebracht en daar zijn Annemiek en Rhys nog altijd blij mee. Uit de vier Gwynmor nesten werden acht kampioenen geboren.

honden veel gereisd, goede contacten gelegd en vooral onze ogen goed de kost gegeven. Hondentrips naar Engeland waren favoriet. In 1980 leerde ik in Londen, tijdens het Wereldcongres voor Dalmatische Honden, Helle Høie uit Noorwegen kennen. Onze gemeenschappelijke achtergrond, de Olbero kennel, legde de basis voor een latere samenwerking en vriendschap die tot op heden voortduurt.'

TWEE PETTEN

In 1993 verhuizen Annemiek en Rhys naar Vollenhove. Meer ruimte, meer mogelijkheden. Veel succes. En helaas moet ik met zevenmijlslaarzen door de geschiedenis van 'Gwynmor'. De contacten met Engeland en Scandinavië worden geïntensiveerd en hieruit halen ze hun inspiratie, waardoor ze, aldus Annemiek: *'goede en weloverwogen keuzes konden maken. We hadden het geluk betrouwbare mensen dicht om ons heen te hebben, waarbij het uitwisselen van gegevens over gezondheid en eerlijk overleg mogelijk was. Want fokken doe je niet alleen.'* Voor hen waardevolle honden worden geïmporteerd, zoals in 1994 Gayfield Charles Brown uit Engeland en in 1995 de eerste Noorse import, Perdita's Keep Track. De kynologie brengt hen in Noorwegen, Zweden en Finland tot en met Italië en van Engeland tot en met Polen, Hongarije en alles wat daartussen zit. En als er dan eens tijd is voor wat anders, dan is dat handwerken, kijken naar een goede film en af en toe een museum of een concert. Op de vraag waarom zij of Rhys geen keurmeester zijn geworden, antwoordt Annemiek: *'Rhys keurt met enige regelmaat in Engeland en zelf heb ik ook diverse malen in het buitenland mogen keuren. Als fokker*

Annemiek met 'Gwynmor Heledd', roepnaam 'Helle', een teefje dat dit jaar op de show in Maastricht op beide dagen het CAC wint. Daarna in Zwolle een BOB en BIG3. Ze is 15 maanden oud en heeft 4 CAC's. Een resultaat waarvan Annemiek en Rhys niet hebben durven dromen.

is het een heel goede ervaring om vanuit een andere positie naar honden te kijken en je te moeten verantwoorden voor de beoordeling die je een hond geeft. Daar heb ik veel van geleerd. Toch wil ik niet te vaak met twee petten op binnen mijn ras actief zijn. Ik voel me in de eerste plaats fokker en als zodanig wil ik me vrij kunnen bewegen, kunnen doen en laten wat ik wil. Als keurmeester gaat dat toch anders aanvoelen.'

Annie antwoordt op diezelfde vraag: 'Omdat ik altijd het idee heb gehad dat het niet samen kan gaan. Ik ben nooit uitgekomen onder fokkers-keurmeesters van mijn honden. Wel heb ik een keer in Engeland, Denemarken en Slowakije mogen keuren en daar heb ik van genoten.'

IJVERIGE LEDEN

Net als Annemiek, is ook Annie actief in de hondenwereld. Van 1971 tot 1990 is ze bestuurslid van de Nederlandse Club voor Dalmatische Honden (NCDH) en voert het secretariaat van 1973 tot en met 1976. Ze houdt zich bezig met de clubshow en de pupbemiddeling en heeft zich sterk gemaakt voor een opvangmogelijkheid van Dalmatische Honden in nood. In 1980 krijgt ze groen licht van het bestuur voor de oprichting van een fonds, het Dalmatiër in Nood fonds, kortweg DIN-Fonds. Tot 1990 is Annie daarvan de voorzitter. Daarnaast is ze erelid van de Nederlandse Club voor Dalmatische Honden en

Links Rhys Morgans met Ch. 'Spotnik's Special Selection' ('Selwyn') als deze in 2006 Best in Show wordt op de clubshow in Denemarken.

draagster van de Gouden Erespeld van de Raad van Beheer.

In de jaren zeventig krijgt het ras te maken met de naweeën van de film *101 Dalmatiërs*, waardoor het ras in één klap heel erg populair wordt en ook is het röntgenen op heupdysplasie in opkomst. Ze herinnert zich de levendige discussies van voor- en tegenstanders. Van 1976 tot 1992 is Annemiek secretaris van de rasvereniging; veel langer is ze commissielid, voornamelijk in de redactie van het clubblad. Nu doet ze alleen nog de coördinatie van de nestinventarisatie. Ze is 'lid van verdienste' van de NCDH en gedurende drie jaar secretaris van de Rhodesian Ridgeback Vereniging. Vervolgens nog tien jaar secretaris van de ECDC/

WAFDAL, de Europese organisatie van Dalmatische Honden. In de kynologie moet je nu zulke ijverige leden met een kaarsje zoeken!

ONZE EIGEN PLEK

Ik stel moeder en dochter vijf dezelfde vragen, te beginnen met hoe ze elkaar willen typeren. Annie over Annemiek: 'Gastvrij voor mens en dier en samen met Rhys heel succesvol in de Dalmatische hondenwereld.' Annemiek over Annie: 'Sterk, een harde werker, een doorzetter, gastvrij en creatief.'

Hun favoriete kynologisch land?

Annie: 'Engeland, maar ook Noorwegen heeft mooie Dalmatische Honden voortgebracht.'

Annemiek: 'Aanvankelijk Groot-Brittannië, maar

10 VRAGEN AAN ANNIE:

De mooiste Dalmaat?

Kamp. Olbero Orange Prince en Kamp. Spotnik's Special Selection.

Als je je leven over zou kunnen doen, wat zou je als eerste veranderen?

Niets, het was goed.

Ik ben trots op Annemiek en Rhys omdat...

... ze het fantastisch goed doen.

Ik heb in de kynologie het meest genoten van...?

... het fokken van goede honden en het helpen van mensen en dieren.

Boek, tijdschrift of krant?

Jaarboeken van Dalmatische Honden.

Favoriete keurmeester?

Heb ik niet. Ik denk dat ze allemaal proberen het zo goed mogelijk te doen.

Vlees of vis?

Geen voorkeur.

Wat vind je het leukste televisieprogramma?

Natuur- en dierenprogramma's.

Bloemen of planten?

Alles wat bloeit en groeit.

Ik heb in Cuyk het meeste plezier van

... mijn rust, al mis ik wel erg de aanwezigheid van een hondje.

Annie Huisman: 'De laatste tien jaar heb ik de oude hondjes van Annemiek mogen hebben. Wegens afnemende gezondheid gaat dat nu niet meer.'

10 VRAGEN AAN ANNEMIEK**Fokken of exposeren?**

Voor mij onlosmakelijk met elkaar verbonden.

Vollenhove of Llandoverly?

Vollenhove met als goede tweede Llandoverly.

Dankzij mijn werk voor de Raad van Beheer heb ik...

... in de keuken van de Nederlandse kynologie mogen kijken.

Sms'en, twitteren of mailen?

Mailen.

Je mooiste hondenboek?

Het boek over Selwyn en nakomelingen van Helle Höie, een speciale uitgave.

PC of iPad?

Nu nog pc, iPad net aangeschaft.

Zet in jouw volgorde: type, gangwerk, temperament, hoofd, gezondheid, waardevolle stamboom, sound, geslachtstype.

Bovenaan gezondheid en temperament (zonder dat heb je weinig aan een hond, al is hij nog zo mooi), type/geslachtstype, sound, gangwerk, hoofd, waardevolle stamboom.

Als ik een pup uitzoek, let ik voornamelijk op...

... uitstraling, type en soundness. Bij de eerste aanblik moet ik een warm gevoel krijgen. Je moet er niet naar op zoek zijn, het moet je overkomen.

Het mooiste land om in te exposeren is...

... misschien uiteindelijk toch Nederland.

Rhys is voor mij...

... my solid Welsh rock.

Scandinavië is daar in de loop der jaren naast, zo niet voor komen te staan, gezien de prachtige kwaliteit aan honden.'

Op de vraag wat hun grootste fout in de kynologie is geweest, zegt Annemiek: *'Ik zal er veel gemaakt hebben, maar de grootste?'* Annie is daar helder over: *'Soms te veel vertrouwen in een mens gehad en achteraf heftig teleurgesteld.'*

Annie is het meest trots op *'haar kinderen en alle honden die ze heeft gehad'*. Annemiek: *'... dat Rhys en ik als fokkers ons eigen spoor hebben getrokken en dat wij samen met onze ouders uiteindelijk allemaal onze eigen plek hebben gevonden.'*

De vraag waarover ze spijt hebben wordt heel verschillend beantwoord.

Annemiek: *'Er zijn wel momenten geweest dat ik niet genoeg op mijn eigen intuïtie heb durven vertrouwen.'*

Annie: *'Ik heb nergens spijt van.'*

EIGEN IDENTITEIT

Ik wist het van tevoren: dit portret van moeder en dochter zou nooit maar dan ook nooit passen in het maximale aantal woorden dat we beschikbaar hebben. Dat betekent dat ik moet kiezen en schrappen,

en dan weer kiezen en schrappen. **Annemiek, hoe was het om met twee ouders, respectievelijk twee schoonouders zelf actief en succesvol te zijn in de kynologie?**

'Natuurlijk, als vanzelfsprekend kreeg ik veel mee. Dat is mooi en daar ben ik dankbaar voor. Maar het legt ook druk op je, want de lat ligt hoog. Van mijn schoonmoeder in Wales, keurmeester en een enorm getalenteerd en gedreven fokker, heb ik veel geleerd. Zij nam me mee naar grote fokkers en leerde me 'anders' kijken naar honden; om emoties los te laten bij het beoordelen van het exterieur van (ook de eigen) honden en geen concessies te doen: alleen het beste is goed. Zij leerde me ook om vooral naar andere rassen te kijken, want juist daardoor leer je veel over je eigen ras. Passie voor honden, ambitie, doorzettingsvermogen, trots, een bepaalde mate van eigenzinnigheid en een grote dosis talent zijn eigenschappen die bijdragen op de weg naar succes. Maar waar is de grens en waar is nog ruimte voor een familieleven? Wij hebben ook de andere kant van de medaille ervaren en dat was niet altijd makkelijk. Het heeft ons zelfstandiger gemaakt en uiteindelijk geholpen onze eigen koers te bepalen. Maar het heeft lang geduurd voordat wij onze eigen identiteit gevonden hadden.'

PERFECTIONISME

Jouw schoonouders – ik vind het een eer hen te hebben gekend als topfokkers van Dalati Welsh Springer Spaniels – zijn nog niet zo lang geleden overleden. Geres-

Annemiek: 'Sinds 2 juni ben ik officieel met pensioen. Het besef dat ik moest stoppen met werken was best even schrikken, want ik had een prachtige baan en heb eigenlijk nooit naar mijn pensioen toe geleefd.'

pecteerde en bewonderde fokkers, maar ook bekritiseerd.

'Als je succes hebt, komt er vanzelf kritiek. Het zijn de bekende hoge bomen die veel wind vangen. Een langdurig succes komt niet vanzelf, daar moet je hard voor werken. Dat deden ze ook. Vooral mijn schoonmoeder was enorm gedreven, had een grote passie voor honden, had een zeer kritisch oog en neigde naar perfectionisme. Daar hebben we veel respect voor. De andere kant daarvan was dat er weinig tijd en aandacht was voor andere dingen. Het maken van eigen keuzes was moeilijk en leidde ook tot verwijdering. De laatste jaren zijn goed geweest en vooral Rhys heeft nog een heel mooie tijd samen met zijn vader mogen hebben. Toen deze niet meer in staat was zelf een hond te hebben, ging hij nog regelmatig naar het park, in de hoop een paar leuke honden te zien, waar hij dan even tegen kon praten. Dat was aandoenlijk om te zien.'

EEN BETER IMAGO

Mijn vragen over Annemieks werkzaamheden bij de Raad van Beheer halen dit interview niet, maar in ONZE HOND van november vorig jaar is een apart artikel gepubliceerd over drie 'chippers' en daarin komt haar werk en de veranderingen door de jaren heen uitgebreid aan de orde. Annemiek plaatst ook wat 'zelfcensuur' toe bij de antwoorden op mijn vragen. 'Ik ben', zegt ze, 'nog maar net weg bij de Raad en wil niet meteen mijn mening over van alles ventileren. Daarbij heb ik de laatste tijd ook een beetje afstand genomen van bepaalde zaken omdat ik de discussie moe ben.' Echter, de DNA-afname en -opslag juicht ze toe, zo ook de maatregelen om de gezondheid van honden te bevorderen. Ze blijft een voorstander van één rasvereniging per ras, maar is reëel genoeg om het bestaan van twee of meer te accepteren.

Annemiek met Kamp. 'Gwynmor Stargazer', W. '04. Annemiek: 'Uit onze contacten met Engeland en Scandinavië haalden we onze inspiratie, waardoor we goede en weloverwogen keuzes konden maken.'

Soms hoor ik leeftijdgenoten ook zeggen: 'Ik ben blij dat ik nu niet meer fok.' Kun je dat begrijpen?

'Ja, want je kunt niet meer gewoon doen waar je zin in hebt. De regelgeving en verplichte gezondheidsonderzoeken nemen toe en worden complexer.

Fokkers moeten zich meer en meer verdiepen in de materie en komen dan voor andere keuzes te staan dan ze voor ogen hadden. Niet iedereen heeft dat er allemaal voor over en dan is het beter te stoppen. Zelf proef ik de uitdaging nog steeds om te proberen gezonde en zo mooi mogelijke honden te fokken. Waar ik wel moeite mee heb is het feit dat fokkers van rashonden in de media regelmatig slecht worden afgeschilderd. Alsof we allemaal slecht

bezig zijn, terwijl er toch een categorie fokkers is dat al jaren hun stinkende best doet om rassen zo gezond mogelijk te houden. Ik hoop dat het uiteindelijk lukt om de rashond een beter imago terug te bezorgen.'

WEBSITE

Hond van het Jaar 2000 en vier groepsoverwinningen op rij op deze show; 4 x Best-in-Show en 7 x Reserve Best-in-Show op CACIB shows en 24 x groepswinnaar; 18 x Best-in-Show op clubshows in 8 landen; Beste van het Ras op Crufts 2002 en 'Top Dalmatian 2002' in Engeland; als veteraan won hij nog het Reserve CC op Crufts achter zijn kleinzoon en dan op

9-jarige leeftijd met een Best-in-Show op de clubshow in Nederland je carrière afsluiten. Annemiek: *'Hij verdiende het om zo te eindigen.'* Woorden schieten te kort als het gaat om een Dalmatische Hond met de naam Ch. 'Spotnik's Special Selection' – Selwyn. Niet gepland om naar Nederland te komen.

Annemiek: *'Pure emotie die me overviel bij het zien van zijn foto op de leeftijd van vijf weken. Daar werd ik helemaal 'hebberig' van.'*

Het kost Annemiek moeite om hem naar Nederland te krijgen, maar zijn Noorse fokster Helle Høie zag uiteindelijk ook in dat hij hier als eenling meer kon stralen in de ring dan als hij in Noorwegen tegen zijn, ook knappe, nestbroers moest opboksen. De fokster, Annemiek en Rhys hebben prachtige momenten beleefd in heel Europa. Voor dekaanvragen legden ze de lat hoog: *'De teef moest dusdanig van kwaliteit zijn dat we er zelf eventueel een pup van zouden willen hebben.'*

Ik doe het niet altijd, maar bij dit interview is het een must: lezers verwijzen naar de website van Annemiek en Rhys: www.gynmor.nl Een onwaarschijnlijk aantal tophonden met een nog onwaarschijnlijker aantal overwinningen op tentoonstellingen. Te veel om hier te noemen. Een *must see*.

Annemiek: *'Selwyn was sound van lichaam en geest en dat straalde hij uit. Hij was de meest geweldige huishond, zong iedere ochtend het Noorse volkslied en deed niets liever dan pasgeboren pups verzorgen.'*

Wat heeft de kynologie jou gebracht?

'Dankbaarheid, want we hebben veel mooie honden mogen hebben. Mooie herinneringen en goede contacten. We hebben genoten van onze nesten, van alle successen, maar ook van de dagelijkse belevenissen met al onze honden. Selwyn was natuurlijk de kers op de kaart. Maar er was ook teleurstelling en verdriet, want zo gaat dat

in de rashondenfokkerij. We hebben ons doel voor ogen gehouden. Ik heb leren incasseren en vooral ook relativeren. We blijven nog steeds leren; dat is een proces dat nooit ophoudt.'

Het extreme succes van Selwyn valt niet bij iedereen goed en mensen worden dan vindingrijk in het bedenken van dingen die zijn reputatie kunnen schaden. *'Lastercampagnes, alles kwam voorbij. We verloren hem nooit uit het oog.'*

Wat zou Annemiek, als ervaringsdeskundige, tegen jonge mensen willen zeggen die de hobby van hun ouders delen? Alles samen doen of snel op eigen benen staan? Annemiek: *'Alles samen doen klinkt aanvankelijk mooi, maar kan uiteindelijk ongemakkelijk worden. Geef elkaar de ruimte, wees verantwoordelijk voor je eigen keuzes, neem beslissingen met respect voor elkaar en leer van elkaars ervaringen. Dat is een proces geweest dat in ons geval soms moeizaam was.'* Annemiek heeft nu ze is gepensioneerd een museumjaarkaart aangeschaft. Concerten staan op het programma, evenals culturreizen *'... want er valt een hoop in te halen.'*

PIONIERS

Als lid van dezelfde vereniging kom ik Annemiek nu regelmatig tegen en bij een van die ontmoetingen zegt ze: *'Ria, wij zijn van dezelfde lichtung. Ons soort kynologen sterft uit.'*

Annemiek: *'Ik bedoelde daarmee te zeggen dat wij het voorrecht hebben gehad om in onze beginperiode nog fokkers gekend te hebben die veel honden hadden en min of meer als pioniers werkten aan de opbouw en ontwikkeling van rassen. Met name in Engeland heb ik fokkers bezocht die met de weinige middelen die hen ter beschikking stonden, maar wel met 'Fingerspitzengefühl', vorm gaven aan een type en herkenbare lijnen wisten op te zetten.'* ■

Annemiek met 'Gwynmor Gallagher', roepnaam 'Gaelan'. Hier op de show in Hazerswoude 2014, waar het een vierde BIS wordt.